

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. N.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2018, č. j. CPR-14491-6/ČJ-2018-930310-V223, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 A 105/2018 - 19,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 5. 4. 2018, č. j. KRPA-45358-14/ČJ-2018-000022, stanovilo stěžovateli novou lhůtu k vycestování z území České republiky, a to v délce 30 dní od právní moci rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

[2] K odvolání žalobce změnila žalovaná napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že za text výroku doplnila: *„a poté, co bylo nové závazné stanovisko Ministerstvem vnitra České republiky, na základě kterého pominuly důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona č. 326/1999 Sb.“* Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Městského soudu v Praze, který ji záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[5] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil tím, že nepřiznání odkladného účinku by mělo za následek ukončení pobytu stěžovatele na území České republiky. Nemohl by proto vyčkat výsledku kasačního řízení a musel by odcestovat do Uzbekistánu, kde mu hrozí nebezpečí, před nímž v České republice hledá ochranu. Napadené rozhodnutí podle jeho názoru trpí vadou nezákonnosti.

[6] Žalovaná nesouhlasila s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Tvrzení zásah práva na spravedlivý proces nemůže být dostatečným důvodem pro legalizaci pobytu na území České republiky. Podle žalované by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je požadavek, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád České republiky. Podle názoru žalované je nutné, aby účinky správního vyhoštění nastaly co nejdříve po spáchání protiprávního jednání, má-li být uložené správní vyhoštění účinným opatřením. Žalovaná proto navrhla, aby kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek.

[7] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat *„odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

[8] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných a dokládanych stěžovatelem a dále skutečností vyplývajících ze soudního spisu a napadeného rozhodnutí žalované dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. jsou naplněny.

[10] Pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces je nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení v souladu s požadavkem soudního řádu správního zastoupen advokátem, náleží k právu na spravedlivý proces i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu pokyny pro výkon zastoupení, poskytovat mu potřebnou součinnost atd. Nejvyšší správní soud proto spatřuje u stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; tu spojuje s nuceným opuštěním České republiky před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti stěžovatele a v důsledku toho i v nemožnosti účinně realizovat jeho právo na spravedlivý proces. Zároveň Nejvyšší správní soud vychází z toho, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků pravomocného rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování z území České republiky do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, byl by stěžovatel skutečně nucen ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti také z hlediska splnění druhého zákonného předpokladu a dospěl k závěru, že

pokračování

přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Pokud jde o splnění uvedeného předpokladu, vychází zde soud z povahy věci, z obsahu spisového materiálu a z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti. K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, kde dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 - 131, publ. pod č. 1698/2008 Sb. NSS).“

[12] Nejvyšší správní soud shledal, že přiznání odkladného účinku, tedy umožnění pobytu stěžovateli na území České republiky po další, avšak již omezenou, dobu, než rozhodne Nejvyšší správní soud o jeho kasační stížnosti, představuje v daném případě oproti újmě, která hrozí stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu jen nízké nebo maximálně mírné intenzity.

[13] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. V projednávané věci postačí přiznání odkladného účinku pouze vůči rozsudku městského soudu, neboť podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí žalovaného již samotné podání žaloby proti tomuto rozhodnutí, přičemž i rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování je třeba považovat za součást rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. března 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu